

Harzen 2005

Onsdag d. 4. maj 2005 ved middagstid, satte min lillebror - Gert og mig kursen med et træningsophold i Harzen, sammen med nogle andre ryttere.

Trafikken der ned var noget tættere end vi havde forventet, så vi var først fremme ved hotellet - Familotel Panoramic (www.panoramic-hotel.net) - kl 19. en planlagt lille cykeltur kunne vi derfor ikke nå, da vi skulle have pakket ud (bl.a. 4 stk racercykler) og købt ind til aftenmaden.

Vejrudsigten for Harzen havde ikke været for god i forvejen og det regnede også, da vi nåede frem.

Familotel Panoramic ligger i en rigtig hyggelig tysk by i den sydvestlige del af Harzen kaldet Bad Lauterberg. Hotellet består af to tårne på hver 15 etager - vi boede på 8. etage. Hotellet bærer selvfølgelig præg af, at det er betonbyggeri fra omkring 1970 (jeg tror gulvtæpperne er af samme årgang), men ellers et rigtig godt hotel til billige penge med swimmingpool, restaurant, diskotek, butik og et kur-bad område med sauna.

Et stort plus var, at det var muligt at tage cyklerne med op på værelserne - dog tog det som regel en "krig" at skaffe en elevator.

Kl. ca. 21 ankom de sidste 3 - Henrik, Franz og Søren. Henrik og Franz kender Gert ret god i forvejen - Søren fra Thisted er en ven til Franz, som har dyrket en del triathlon og cykling. Både Henrik og Franz er rigtige sportsfreaks, som dyrker en hel del sport: løb, cykling, mountainbike, spinning, Gert cykler og løber en del. Jeg var derfor kommet i rigtig hårdt selskab.

De var dog heldigvis ikke mere seriøse end det blev til 3 flasker rødvin og en del øl og chokolade i løbet af aftenen. Desuden viste de sig at være nogle rigtige friske fyrer, som var rigtig hjælpsomme -- det fik jeg rigtig brug for senere.

Torsdag d. 5. maj.

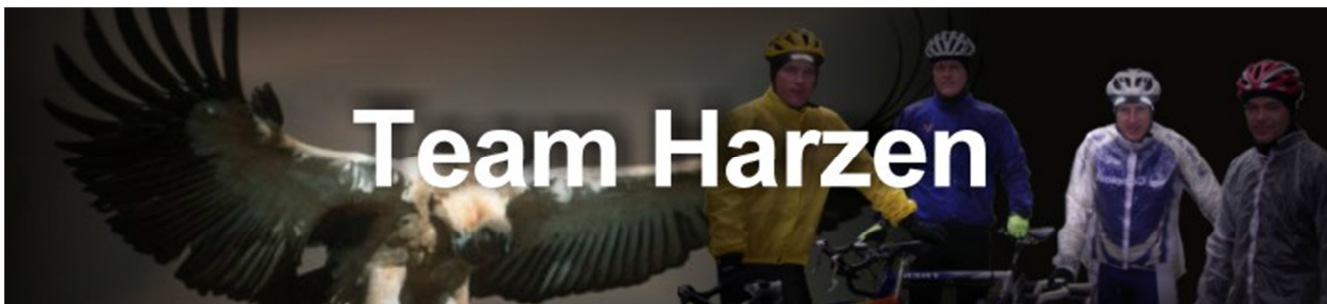
Kl. 08:30 stod det på fælles morgenmad på et af værelserne: yoghurt, havregryn, rosiner og müsli - og et enkelt kop nescafe. Vejret var fra morgen af koldt og overskyet - vel ikke ret meget mere end et par grader. Ved start kl 10:00 var det derfor med det varme tøj, ørevarmere og sko-overtræk vi drog ud på den første tur.

Turen gik fra Bad Lauterberg op mod **St. Andreasberg**, hvor det gik frem med en overkommelig stigning indtil vi i byen drejede til højere og mødte "muren" - en 18% stigning over ca. 300 meter. Jeg kunne dog mærke, at jeg manglede luft til at bestige "muren" og måtte derfor af cyklen og slide på klamperne. Søren syntes det var synd jeg skulle trække det sidste stykke op af alene, hvorfor han gjorde mig selskab.

Henrik, Franz og Gert klarede alle stigningen i fin stil - Gert var dog på et tidspunkt tæt på en parkeringsbøde, hvor stigningen var værst.

Et andet mål med at køre til St. Andreasberg var, at Franz skulle give kage hos den lokale bager, men til held for ham, var bageren lukket på grund af heldigdag (Kr. Himmelfartsdag).

Efter St. Andreasberg gik det igen op mod **Sonnenberg** i 850 meters højde. Jeg kunne mærke at jeg nu rigtig var kommet i bjergene - jeg havde svært ved at følge de andre - jeg kunne mærke at luftvejene langt fra var på toppen efter min forkølelse/halsbetændelse. Vejret havde efterhånden ændret sig og solen begyndte at tite frem, men vinden var stadigvæk kold. De næste 10 kilometer gik det kraftige ned af, hvor det var rig mulighed for at prøve, hvor hurtig man har mod til at kører ned af. Jeg fik min op op 73 km/t inden jeg syntes rystelserne i styret blev for kraftige og derfor bremsede - det blev i øvrigt det højeste jeg fik hastigheden op på, da jeg herefter kørte mere forsigtigt.

I øvrigt er der åbenbart mange der benyttet lejligheden til at lufte deres motorcykler i alle størrelser på bakkerne i Harzen - vi mødte i dagens løb adskillige hundrede.

Vi drejede til venstre ad 498 mod Osterode - stadigvæk nedad - forbi søen Sösestausee til **Osterode**. I Osterode kunne vi ikke rigtig finde en fornuftig vej videre, vi besluttede derfor at kører den samme vej tilbage. Inden da gjorde vi ophold ved Sösestausee for at drikke, spise og nyde solen der nu for alvor brændte igennem. Herefter gik det de næste 15 kilometer op ad mod Sonnenberg. Gert fik problemer med sin cykel, hvorfor alle kørte i pit for at kigge på problemet. Jeg besluttede dog at fortsætte, da jeg havde haft problemer med at holde trit med de andres tempo.

Jeg fandt et fornuftigt tråd og det gik også ret fint indtil jeg mødte en noget kraftigere stigning, hvor jeg fik problemer med åndedrættet. Da de andre stadigvæk ikke var nået op til mig, stod jeg af cyklen og trak de næste ca. 300 meter for at få vejret. Her blev jeg først overhalet af Henrik og kort efter først Franz og herefter Gert. Vi lavede en opsamling, mens Søren flot kæmpede sig op til opsamlingsstedet. Det sidste stykke op til Sonnenberg fulgtes jeg med Søren, de 3 andre var hurtig væk - ikke bag os men foran. Vi kom op til de andre ved Sonnenberg kort tid efter.

Fra Sonnenberg kørte vi over Königskrug til **Braunlage**. Her fra fortsatte vi efter en kort pause, hvor det videre forløb blev planlagt, af snoede veje op mod **Hohegeiss**. På nogle ret velvalgte tidspunkter fik såvel Søren og jeg en hånd af Franz, så vi kom gennem de værste kriser. Henrik var "gået i udbrud", således han havde noget tid til en af hans mange tøjskift, samt at få

tisset af.

Fra Hogegeiss fortsatte vi mod **Zorge**, hvor vi fortsatte mod **Wieda** af hvad jeg havde opfattet som den sidste større stigning på turen. Efter et enkelt skub, fik den derfor af alt hvad jeg havde tilbage op af stigningen på fuld tryk. De andre disponerede dog lidt mere fornuftigt.

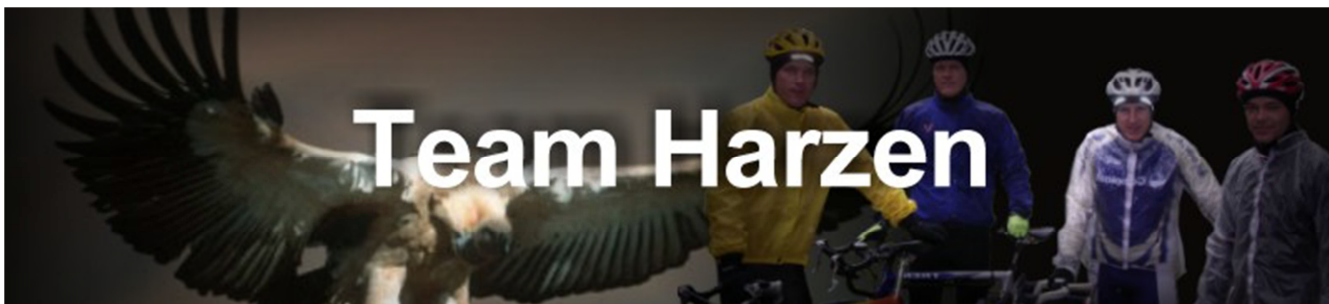
I Wieda gik der lidt kage i det videre forløb. Vi kunne ikke finde en af de "grønne" stier over mod Bad Lauterberg - flere af os var løbet tør for vædske. Umiddelbart vil det betyde mindst en omvej på mindst 40-50 km inden vi var hjemme - og vi havde allerede kørt over 100 km i hårdt terræn, og vi var nogle der efterhånden var godt ristet.

Franz besluttede - heldigvis - at spørge et ældre tysk ægtepar om vej, og vi fik anvist en vej der havde et "blind vej" skilt, men den skulle godt nok i følge parret kunne gennemføres hele vejen på et stisystem gennem en skov på asfalt.

Vi startede turen i fin stil på en fornuftig asfalteret sti over **Stöberhai** (der på sit højeste punkt er 714 meter). Bjerget blev dog hurtig døbt "**gribbe bjerget**", da jeg på et tidspunkt, hvor jeg var mest fysisk og psykisk udmattet, registrerede en sort stork der fløj hen over hovedet på os i få meters højde, som en grib der bare ventede på at jeg faldt af cyklen. Med stor sportsmandship fra Franz, Gert og Henrik - og med vand fra en bæk - kom både Søren og jeg godt brugte over "gribbe-bjerget". Her fra gik det ned af mod Bad Lautenberg. Jeg tror aldrig jeg har været så glad for at se et hotel som på det tidspunkt.

Det blev til 117 km med et gennemsnit på 24,6 km/t.

Efter de hårde anstrengelser besluttede vi at benytte "kur-faciliteterne" på hotellet. Jeg tror nok vi brød "etiketten" for almindelige tyske kurophold ved at beholde badebukserne på. Det blev til en tur i saunaen, hvor vi for anden gang den dag rigtig kunne for lov til at svede. Herefter var vi flere der benyttede lejligheden til at få en rigtig kold tysk "krystal weiss biere" - den var rigtig god.

Da det var heldigdag i Tyskland på grund af Kr. Himmelfartsdag, var det ikke muligt at købe ind til aftensmad. Vi besluttede derfor at tage "hundestejlen" ned til byen og finde en restaurant. Vi fandt en rigtig tysk restaurant i gå-gaden, som vi besluttede at besøge.

En rigtig tysk "Heidi" fik hurtig vores bestilling på først en løg-suppe med et låg af ost, og derefter en stor paneret wienersnitzel med masser af brasede kartofler og andet garniture. Det smagte rigtig godt, men der var rigtig meget af det, så Henrik var vist den eneste der magtede at spise op.

Franz var efter hjemkomsten fra turen blevet rigtig dårlig. Han brugte tiden på restauranten til at inspicere toilettet rigtig grundigt. Han var vist "Franz Müller-bæ" den aften.

Alle var godt trætte efter en god dag, så alle gik forholdsvis tidligt i seng for at få en god nats søvn - og for Franz vedkomme for at forsøge at komme til hægerne igen.

Gert og Henrik Andersen på restaurant.

Franz Müller og Søren Friis - begge med fornuftige drikkevarer.

Fredag d. 6. maj

Jeg vågnede tidligt og kunne godt høre, at det regnede uden for. Jeg kunne også mærke, at "luftpumpen" ikke var helt god. Jeg havde på forhånd frygtet, at benene ville være dårlige efter en sådan tur, men de var helt i orden.

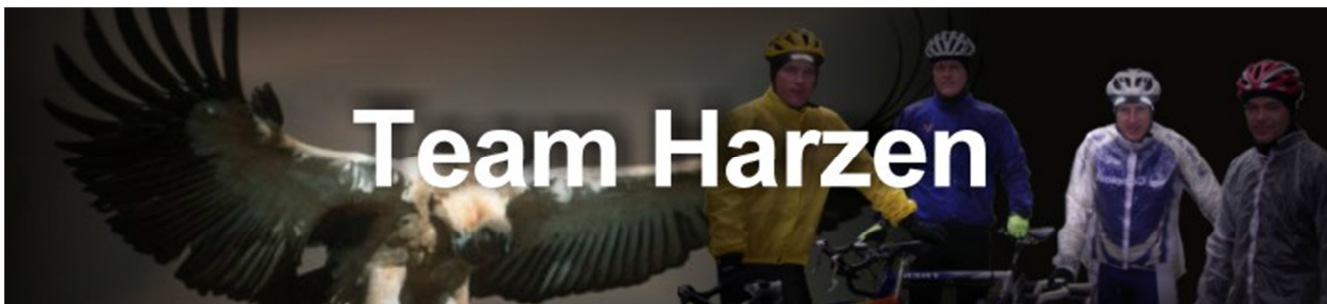
Franz havde gennemblødt sengetøjet af sved den nat og døjede stadigvæk med kraftig hovedpine om morgenen - han blev derfor fornuftig nok under dynen.

Planen var, at vi skulle mødes med 17 ryttere fra Mejrup Cykelklub og køre en tur til Brocken i 1141 meters højde. Efter morgenmaden "pissede" det stadigvæk ned, så vi besluttede at udsætte turen indtil det holdt med at regne. Fyrene fra Mejrup Cykelklub havde solskin der hvor de var, så det undrede os lidt.

Da det fortsatte med at regne, besluttede vi at tage ned i byen og købe ind til aftensmaden og købe noget smertestillende til Franz.

I mellemtiden holdte det med at regne, så vi skyndte os hjem og fik cykeltøjet på. Kl 11:00 forlod vi fire ryttere hotellet, mens Franz blev under dynerne.

Vi skulle starte med at køre den modsatte vej over "gribbe-bjerget", hvorfor det straks fra start var stigning på. På grund af mine vejrstrækningsproblemer pga af slim havde jeg straks fra start af "krise". Jeg var efter 5 km overbevist om, at min strækning ikke blev meget mere end 10 kilometer den dag. Med stor psykologisk

opbågning fra Henrik og Gert, fik de dog overbevist mig om - i hvert fald at køre med op på toppen. Det lykkedes mig også at kæmpe mig gennem "krisen" og besluttede at fortsætte med mod Braunlage. Søren havde gode ben den dag, så han var kørt foran os, hvor han var kørt forkert. Han fandt dog tilbage og mødte os i Wieda, hvor vi ventede på ham.

Fra Wieda steg det konstant de første 5,5 km mod Braunlage, hvorefter det skiftevis gik op og ned. Henrik lavede en af sine sædvanlige mange tøjskift - og Gert havde sine sædvanlige problemer med gearskiftet, mens Søren og jeg fulgtes pænt ad.

I Braunlage kunne jeg mærke, at jeg ikke rigtig var på toppen, hvorfor jeg ville vende om. Jeg blev dog overtalt af Søren til, at køre med til byen Elend, så ville han godt med tilbage.

Fra Elend ville Gert og Henrik fortsætte de 15 km op på det højeste punkt i Harzen - Brocken.

I Elend tog Søren og jeg turen den samme vej tilbage. I Harzen kan vejret åbenbart skifte karakter i løbet af meget kort tid. Nogle sorte skyer truede ret voldsomt og efter nogle kilometer begyndte de at dryppe. Vi tog vores regnjakker på og fortsatte. Efter bare 1-2 minutters cykling var himlen lige pludselig blå og alle de sorte skyer var pist borte - vi beholdte dog regnjakkerne på.

Efter nogen tids kørsel i kuperede terræn nåede vi frem til det vi havde set frem til - næste 6 km nedkørsel til Wieda. Vejene var fra vi havde kørt den anden vej blevet meget våde - men vi havde heldigvis undgået det store regnskyl der tydeligvis havde været der.

I Wieda smed vi regnjakkerne og fik lidt væske inden opstigningen på "gribbe-bakken" begyndte. Vi fik kæmpet os - for mit vedkomne med store anstrengelser - de 4-5 kilometer op af bakke gennem skoven. "Heldigvis" punkterede Søren på et tidspunkt, så der blev tid til at få luften igen. På det sidste stykke op mod toppen var det begyndt at regne igen. Kort før toppen mødte vi den eneste anden levende person denne dag på den sti - en anden cykelrytter som viste sig at være Franz, som viste sig efter noget smertestillende at være frisk igen. Han fik Søren's regnjakke - det skulle vise sig at være en god ide for ham, for det begyndte at styrte ned. V

Vi havde dog kun 8 km hjem der gik ned at bakke hele vejen, så det var hurtigt overstået.

